

ΚΡΙΤΙΚΗ

Κατά πρώτο δέν έχουμε τίποτα ενάντια στο νεοιδρυμένο θέατρο της Ανατολικής Μακεδονίας σά ζωοφόρο κύτταρο πολιτιστικής ανέλιξης του λαού μας. (*Ασχετα αν ή επιχορήγησή από μέρους του κράτους πρός αυτές τις θεατρικές μονάδες μπορεί νά δώσει στην έκασοτε κυβέρνηση τήν δυνατότητα νά ελέγχει όπως αυτή θέλει τούς πολιτιστικούς φορείς του τόπου και νά τούς κατευθύνει παίρνοντας αποφάσεις μέσα από δικά της κέντρα ελέγχου).

Εσπερνώντας αναγκαστικά τήν παρένθεση πού ανοίξαμε προηγούμενα, τονίζουμε λοιπόν, γιά μιá ακόμη φορά, ότι τόσο ή δημιουργία, όσο και ή ύπαρξη του ΘΑΜ στον «δύσκολο» αυτό επαρχιακό χώρο τόν ληλατημένο από τούς διάφορους «ένσκήφκντες» κατά χρονικά διαστήματα μπουλοκοιδαίει σαρφετούς, ήταν απαραίτητη όσο ποτέ.

Και θά πρέπει: έλοι μας, νά απλώσουμε τό χέρι μας, και

ΘΕΑΤΡΟ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ

“ΗΤΑΝ ΟΛΟΙ ΤΟΥΣ ΠΑΙΔΙΑ ΜΟΥ,,

Του ΒΑΣ. ΤΖΑΝΑΚΑΡΗ

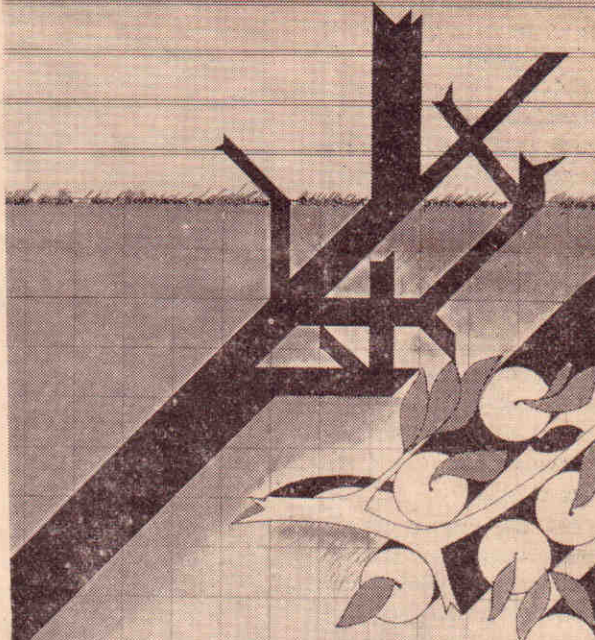
νά βοηθήσουμε όσο και όπως μπορούμε.

Και ακόμη περισσότερο δέν μάς χαρίζει τίποτα μέ τούς ήθσοιούς.

Στό κάτω - κάτω τής γραφής τό νά παίζεις θέατρο κάτω από αντίξοες και δύσκολες συνθήκες, μακριά από τόν τόπο και τήν οικογένειά σου και τό βασικότερο μ' έναν μισθό πού δέν ξεπερνάει τις 12 500 δραχ. τό μήνα, είναι πώς νά τό κάνουμε, μια πράξη τουλάχιστον ήρωϊκή.

*Ακόμη και αυτή του ή Ίδια ή ύπαρξη σάν φορέας ξεπερνάει τήν εξ' αντικειμένου ήρωϊκή προσπάθεια αν αναλογιστοϋμε ότι: ο κ. Εδαγγελάτος τουλάχιστο γιά φέτος, θά πρέπει νά παλαίψει, μέ μιá «γενναία» περιχοπή στο ύψος τών 40 εκ.

ΚΡΑΤΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ ΒΟΡΕΙΟΥ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΘΕΑΤΡΟ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ
ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1979 - 1980

αρθουρ
μίλλερ

ήταν ολοι
τους
παιδια μου

*Έτσι μ' αυτές τις γνώσεις τών συνηθών και τών δυσκολιών, πήγαμε στήν δεύτερη θεατρική πρεμιέρα του ΘΑΜ, γιά νά δοϋμε ένα έργο παιγμένο δέδαια, αρκετές φορές από άλλες θεατρικές μονάδες, στο παρελθόν, αλλά πάντα μέ τό τόσο επίκαιρο αντιπολεμικό του μήνυμα.

Τό «Ήταν έλοι τους παιδια μου» αποτέλεσε από τότε πού γράφτηκε, (δηλαδή άμέσως μετά τόν τελευταίο αιματηρό παγκόσμιο πόλεμο) ένα θούνευρο στά χέρια του «Αρθουρ Μίλλερ πού χαράκωνε άλύπητα τό φρικαλέο πρόσωπο μιáς έποχής, πού στήν Αμερική φούντωνε ο Μακκαρθισμός. Γι' αυτό και ίσως και γιά άλλα του έργα ο άμερικάνος συγγραφέας κατηγορήθηκε από τήν Έπιτροπή. Αντιαμερικάνικων

Ένεργειών (Ε.Α.Ε.) και πέρασε από δίχη.

*Ήταν ή έποχή πού στήν Αμερική θά μπορούσαν ακόμη και τά κηρύγματα ειρήνης και αγάπης του Ναζωραίου νά τόν στείλλουν στήν φυλακή σάν «...ταραχοποιό εξ' επαγγέλματος μέ κόκκινα γένια, σημάδια στα πόδια και στα χέρια, αποτέλεσμα ενός δριγισμένου λαού, οδηγημένου από σεβαστούς πολίτες και νόμιμες άρχες».

Αυτός τούς «σεβαστούς πολίτες πού είναι: οι κορυφαίοι μιáς καινούργιας τραγωδίας, σαρκάζει ο Μίλλερ, μέσα από τήν κρίση συνείδησης του πατέρα πού μάς οδηγεί στήν κάθαρση τής τραγωδίας.

— Όλος αυτός ο δρωμόταπος, θά πει ο Τζό, μιλώντας γιά τήν Αμερική, δέν έδγα-

Θεατρο 3 ΕΙΚΑΣΤΙΚΑ

γιατί

λε κανένα κανόνι χωρίς κέρδος!

Είναι τὰ ἴδια κανόνια καὶ τὰ ἴδια ἀεροπλάνα πού ἐκείναι οἱ «σεβαστοὶ πολιτεῖς», θὰ σταίλλουν λίγο ἀργότερα καὶ στὴ δική μας χώρα γιὰ νὰ μᾶς αἱματοκυλίσουν σ' ἓναν φριχτὸ ἀδελφοκτόνο ἀλληλοσπαραγμὸ, μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ ξεδιώξουν τὰ φρικαλέα ἀποθέματα τῶν ὀπλων τους ἀποκεφαλίζοντας τὴν ζωντανή ἀνθοφορία τῆς ρωμιούσνης...

● Ὁ Γεώργιος Ρεμούνδος δούλεψε μὲ πάθος. Εἶχε φυσικά, νὰ ἀντιπαλαίψει μὲ ἓνα σωρὸ ἄλλους συναδέλφους του, πού κατὰ καιροὺς σκηνοθέτησαν τὸ ἔργο. Σὲ γενικὲς γραμμὲς πέτυχε τοὺς στόχους του. Νομίζω πὼς θὰ πρέπει νὰ εἶναι καὶ ὁ ἴδιος ἱκανοποιημένος, ὅπως, ἱκανοποιημένοι ἔμειναν καὶ οἱ θεατῆς τῆς πρεμιέρας. Ἐνα πρόβλημα πού θὰ πρέπει νὰ προσεχθεῖ καὶ μελλοντικά, εἶναι ὅτι οἱ ἡθοποιοί, εἶναι ἀναγκαζαμένοι νὰ φωνάζουν δυνατὰ γιὰ νὰ ἀκουστοῦν, μέχρι καὶ στίς τελευταῖες σειρῆς. Αὐτὸ βεβαίως εἶναι πρόβλημα γιὰ τοὺς ἡθοποιούς καὶ κυρίως γιὰ τοὺς θεατῆς τῶν πρώτων

σειρῶν.

Ὁ Γεώργιος Κονταξάκης ἦταν περισσότερο ἀπὸ καλὸς στὰ σκηνικά του. Βέβαια σ' αὐτὸ βοήθησαν καὶ τὰ τεχνικά ἐπιτεύγματα τοῦ πλαστικοῦ ἀλλὰ αὐτὸ δὲν ἔχει καμμιά σημασία. Τὸ πλαίσιο δόθηκε καὶ ἡ ἀτμόσφαιρα κέρδιζε τίς ἐντυπώσεις πού χρειάζονταν γιὰ νὰ κυλήσει τὸ ἔργο σὲ μιὰ ἐπιτυχημένη ροή. Ἐπίσης καλὸς ἦταν καὶ στὰ περισσότερα κοστούμια του.

Βέβαια ἦταν λίγο πιὸ «σοβαρὰ» ἀπ' ὅσο μᾶς ἔχουν συνηθίσει οἱ διάφοροι ἀμερικάνοι πού ἐπισκέπτονται τὴ χώρα μας, ἀλλὰ θὰ πρέπει νὰ σκεφτοῦμε τὴν ἐποχὴ πού δι-ἀδραματίζεται τὸ ἔργο, ἀλλὰ καὶ τὴν πλουτοκρατικὴ δομὴ τῆς οἰκογένειας πού πρωταγωνιστεῖ.

Μὲ κέφι δούλεψαν καὶ οἱ υπεύθυνοι τοῦ φωτισμοῦ καὶ τῶν ἡχητικῶν, δίνοντας ιδιαίτερη βαρύτητα στίς στιγμὲς πού ἔπρεπε νὰ τονισθοῦν.

Ἀπὸ τοὺς ἡθοποιούς ἦταν κορυφαία, ἡ Ἐλεάνα Ἀπέργη στὸν ρόλο τῆς μητέρας, καὶ πάρα πολὺ καλὸς ὁ Κώστας Καραγιώργης, πού ἔλα δείχνουν ὅτι ἔχει ξεπεράσει μιὰ

γιὰ πάντα τὸ τηλεοπτικὸ «σύνδρομο» τοῦ Ἄγνωστου Πολέμου» καὶ βαδίζει ἀκάθεκτα γιὰ τὴν καθιέρωσή του ὡς ὁ θεατρικὸς πᾶς ἡθοποιός. Θὰ πρέπει μόνον νὰ προσέξει λίγο τὴν ἀρθρωσὴ του, κυρίως ὅταν μιλάει πολὺ γρήγορα. Ὁ Γιάννης Παγουλάτος, ἦταν πολὺ καλὸς, χωρὶς ἕμως νὰ εἶναι ἐντυπωσιακός, ὅπως τὸν χαρήκαμε στὸ προηγούμενο ἔργο, στὸν ρόλο τοῦ «Μπαμπὰ πού ἐκπαιδεύεται». Ὁ Κώστας Σαντάς ξέρεي πάντα, ἔστω καὶ γιὰ λιγότερες ἐμφανίσεις, ὅπως ὅταν αὐτὲς τοῦ Φράνκ νὰ «κλέβει» τὸ ἐνδιαφέρον τῶν θεατῶν. Καὶ σ' αὐτὸ τὸ ἔργο ἦταν πολὺ καλὸς ὅπως καὶ στὸ προηγούμενο. Ὁ Γιάννης ὁ Ματτὸς, ἔπαιξε ὅπως ἔπρεπε νὰ παίξει. Διηλεκτὴ ἀδρά καὶ κράτησε τὸν ρόλο του ὡς ὁ δόκτωρ Τζέμι σὲ σταθερὰ ἐπίπεδα. Στὸ ἴδιο ἐπίπεδο κινήθηκε καὶ ἡ γυναίκα του Σιὸν (Ἄννετα Μολυδά) ἐνῶ ἡ Λόντια (Ἀγγέλα Φουντούκη) ὡς γυναίκα τοῦ Φράνκ δὲν εἶχε σπουδαία πράγματα νὰ κάνει, μιὰ καὶ ὁ ρόλος τῆς ἦταν ιδιαίτερα... ξεθωριασμένος. Παρ' ὅλα αὐτὰ ἡ σκηρικὴ τῆς παρουσίας ἦταν ἀξιόλογη.

Ἡ Ἄννη (Βαρβάρα Λαζαρίδου) εἶχε πολλὲς καλὲς στιγμὲς. Ἴσως μερικὲς φορές ἢ ἀνεξέλεγκτη καὶ ἴσως πηγαία κινητικότητά της, νὰ ἦταν πρόβλημα νὰ τὴν παρακολουθήσει ὁ θεατῆς. Τέλος ὁ «ἀδελφός» τῆς Τζώρτζ (Γιάννης Καλατζόπουλος) δὲν βοηθήθηκε ἀπὸ τὸν ἴδιο του τὸν ρόλο παρά μόνον σὲ ἐλάχιστες στιγμὲς. Ἐτσι χρειάστηκε ιδιαίτερη προσπάθεια γιὰ νὰ βρεθοῦν τὰ σημεῖα προσέγγισης μαζί του.

● Γενικά θὰ πρέπει νὰ εἶμαστε ἱκανοποιημένοι πού μιὰ καινούργια θεατρικὴ μονάδα χωρὶς τὰ βαρύνοντα ὀνόματα «τρανῶν» θεατρῶν, ἀνέλαβε νὰ παίξει ἓνα ιδιαίτερα βαρὺ ἔργο, σ' ἓναν ἀκόμα πιὸ βαρὺ καὶ ἀπαίδευτο τόπο καὶ νὰ ἐντυπωσιασε.

Ἄν ὑπῆρξαν μερικοὶ πού δὲν ἄρεσαν τὴν παράσταση αὐτὴ δὲν θὰ πρέπει νὰ μᾶς γιανὰ ἀμφιβολίες γιὰ τὸ ἂν τὸ ΘΑΜ βρῖσκεται ἢ ὄχι στὸν σωστὸ δρόμο.

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ! Καὶ ὅσο περισσότερο τὸ βοηθήσουμε, τόσο καλύτερα καὶ πιὸ πετυχημένα θὰ μπορέσει νὰ τὸν συνεχίσει!

ΒΑΣΙΑΗΣ ΤΖΑΝΑΚΑΡΗΣ

Στὴ δικὴ τοῦ Ἄρθουρ Μίλλερ. «Ποιὸς εἶπε πὼς πέθανε, εἶ»

"ΓΙΑΤΙ" Σερρών ↑ 206
Μαῖος 780 κ